

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4Co/4/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8614200259
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Klenková, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8614200259.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD., predsedníčky senátu a sudcov JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Jany Burešovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1/ Q. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XX, XXX XX A., 2/ B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XXX, XXX XX A., za účasti Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Námestie legionárov 5, 080 01 Prešov, IČO: 42 176 778, právne zastúpené JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, o zaplatenie 6.347,44 eura s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Svidník č. k. 3C/43/2014-163 zo dňa 06.10.2017 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalovaným 1/ a 2/ a Združeniu na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Námestie legionárov 5, 080 01 Prešov, IČO: 42 176 778 nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zaplatenia proti žalovaným 1/ a 2/ sumy 6.347,44 eura s prísl. zamietol. Trovy konania žalovaným 1/ a 2/ zo strany žalobcu nepriznal. Uložil žalobcovi povinnosť nahradiť osobitnému subjektu na strane žalovaných 1/ a 2/ trovy konania v rozsahu 100%.

V odôvodnení poukázal na dôvody žaloby, výsledky vykonaného dokazovania, citoval ust. § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov, (ďalej len zákona č. 258/2001 Z.z.), § 52 ods. 1 - 4, § 53 ods. 1, 4 písm. b), § 54 ods. 1, 2, § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení neskorších predpisov (ďalej len Zákona o bankách) a uviedol, že vykonaným dokazovaním považoval za preukázané, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13.12.2012 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa a.s. a žalobcom postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovaným. Dňa 19.06.2008 bola uzatvorená zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými, na základe ktorej veriteľ poskytol žalovaným úver vo výške 4.979,09 eura. Žalobca si voči žalovaným uplatnil 6.347,44 eura, ktorá suma pozostáva zo splátok úveru splatných od 20.02.2011 do 20.05.2018. Ku dňu postúpenia pohľadávky bola pohľadávka žalobcu vo výške 7.423,10 eura, ktorá pozostávala z istiny 6.280,90 eura, riadneho úroku 863,41 eura, úroku z omeškania 233,94 eura a ostatného príslušenstva vo výške 44,85 eura. Žalobca listom z 05.02.2013 vyhlásil žalovaným ku dňu 20.02.2013 mimoriadnu splatnosť pohľadávky vzniknutej z titulu nesplateného úveru v sume 7.654,41 eura. V priebehu konania, a to dňa 12.02.2014 vstúpil do konania na strane žalovaných vedľajší účastník - Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Námestie legionárov 5, 080 01 Prešov,

IČO: 42 176 778, ktorý prostredníctvom právneho zástupcu vo vyjadrení namieta nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, z tohto dôvodu navrhol žalobu zamietnuť. Následne súd prvej inštancie uviedol, že sa stotožnil so vznesenou námietkou nedostatku aktívnej legitímácie z dôvodu, že žalobca nie je subjektom, ktorý úver poskytol. Postúpenie pohľadávky bankou na žalobcu sa musí okrem § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka riadiť aj ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách s tým, že z gramatického a logického výkladu tohto ustanovenia vyplýva, že banka je oprávnená písomnou zmluvou postúpiť zodpovedajúcu časť pohľadávky klienta, ktorý je s platením v omeškaní nepretržite viac ako 90 kalendárnych dní alebo ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol dobu jeden rok. Súd uviedol, že zámer zákonodarcu umožniť postúpiť len pohľadávku, ktorej splatnosť už nastala je obsiahnutý aj v dôvodovej správe k Zákona o bankách, kde sa uvádza, že možno použiť inštitút postúpenia pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Ukončením úverového vzťahu formou vyhlásenia mimoriadnej splatnosti sa všetky splátky, ktorých splatnosť ešte nastala práve týmto úkonom stávajú splatnými a až v tom momente môže banka platne postúpiť celú svoju pohľadávku na subjekt, ktorý bankou nie je. Z uvedeného vyplýva, že banka nemôže postúpiť nebanke „živý úver“ len z pohľadávky z „ukončeného úveru“ a zo „živého úveru“ môže postúpiť len splatné splátky. Navyše poukázal na ust. § 3 ods. 2 Zákona o bankách týkajúce sa podnikania, ktorého predmetom je poskytovanie úveru a pôžičiek, ktoré je vylúčené bez bankového povolenia. Podľa názoru súdu prvej inštancie, pokiaľ banka, ktorá poskytla úver tento postúpi na subjekt, ktorý nie je bankou, ani poskytovateľom úverov napriek tomu, že ešte nastala splatnosť celej pohľadávky, subjekt, ktorý nesmie poskytovať úvery ich nemôže vo vlastnej réžii ani spravovať. Zároveň súd prvej inštancie poukázal na ust. § 53 ods. 4 písm. b) Občianskeho zákonníka s tým, že uviedol, že za neprijateľné podmienky v uvedenej spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré dovoľujú dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa. I napriek tomu, že u žalobcu sa jedná o nadnárodnú inkasnú spoločnosť, jej aktivity nepodliehajú povoleniam Národnej banky Slovenska, preto súd vyslovil obavu o zhoršení zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa. Následne súd prvej inštancie uviedol, že na základe týchto skutočností dospel k záveru, že žalobca nedisponuje dostatočnou aktívnou vecnou legitímáciou v konaní, nakoľko zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná, keďže na žalobcu nemohla byť zo strany postupcu postúpená pohľadávka pozostávajúca z čiastkových nárokov, ktorých splatnosť ešte nastala, keďže žalobca nie je držiteľom bankového povolenia na poskytovanie bankových úverov, teda ani na ich správu, ktorá je súčasťou bankovej činnosti poskytovania úverov, na ktorú podľa § 7 ods. 1 Zákona o bankách je potrebné bankové povolenie a zároveň neboli naplnené ani zákonné predpoklady vyplývajúce z ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách v súvislosti s postúpením pohľadávky z banky na žalobcu (postupníka). Navyše postupca môže postúpiť pohľadávku iba po predchádzajúcej písomnej výzve dlžníka, čo zo strany žalobcu nebolo preukázané, preto nie je známy obsah tejto výzvy a ak takáto výzva absentuje, taktiež ide o neplatné postúpenie pohľadávky. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu je dôvodom pre zamietnutie žaloby, a preto súd prvej inštancie z tohto dôvodu žalobu zamietol. Tvrdenia žalobcu považoval za účelové.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle ust. § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku tak, že podľa pomeru úspechu strán v spore o trovách konania rozhodol. Žalovaní 1/ a 2/ boli v konaní úspešní v celom rozsahu, pričom žiadne trovy konania nevznikli, preto súd trovy konania žalovaným 1/ a 2/ zo strany žalobcu nepriznal. Osobitnému subjektu v konaní, ktorý bol úspešný v celom rozsahu súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté v samostatnom uznesení po právoplatnosti rozsudku v súlade s ust. § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

2. V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku odvolanie právny zástupca žalobcu. Namieta nesprávne právne posúdenie vecí. Poukázal na to, že § 89 ods. 1 Zákona o bankách pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientov odchyľne od ustanovení daného zákona, pokiaľ zákon predmetnú odchýlku nevyklučuje. Ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách nevyklučuje odchýlku úpravu vzájomných vzťahov. Zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona. Podľa jeho názoru ustanovenie bodu 18.14 všeobecných obchodných podmienok nie je v rozpore so zákonnými ustanoveniami, keďže samotný Zákon o bankách umožňuje zmluvným stranám upraviť si vzájomné vzťahy odchyľne od ustanovení zákona, pričom predmetné ustanovenie obchodných podmienok je v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Poukázal na iné rozhodnutia všeobecného súdu s tým, že uviedol, že ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Účelom tohto ustanovenia je len úprava výnimiek z bankového

tajomstva. Predmetné ustanovenie nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávky, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Navrhol zmeniť napadnutý rozsudok, žalobe vyhovieť alebo napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania, ktorých výšku špecifikoval.

3. Žalovaní 1/ a 2/, ani právny zástupca Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Námestie legionárov 5, 080 01 Prešov, IČO: 42 176 778 sa k doručenému odvolaniu písomne nevyjadrili.

4. Podľa § 470 ods. 1, 2 veta prvá zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 01.07.2016 v znení neskorších predpisov (ďalej len CSP), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Citované ustanovenie je vyjadrením princípu okamžitej aplikability ustanovení Civilného sporového poriadku na všetky začaté i prebiehajúce konania v súlade s princípom justifikácie účinkov procesných úkonov, ktorý znamená zachovanie právnych účinkov úkonov vykonaných za účinnosti a platnosti Občianskeho súdneho poriadku v znení do 30.06.2016, ktorého následky úkonov sa majú uznávať i vtedy, ak novšia procesná úprava už s týmto následkom nepočíta.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutí o odvolaní (§ 34 CSP) vzhľadom na včas podané odvolanie osobou oprávnenou (§ 359 v spojení s § 362 ods. 1 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania s nariadením termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia, ktorý bol oznámený na úradnej tabuli súdu, ako i internetovej stránke dňa 01.08.2018 (§ 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 1, 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Úlohou odvolacieho súdu v odvolaní namietanom nesprávne právne posúdenie bolo zistiť, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy. Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vložil.

Oboznámením sa s obsahom spisu, odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ako aj uplatnenými odvolacími námietkami žalobcom odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, ako správne právne vec posúdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie vo vzťahu k veci samej.

6. Vo vzťahu k odvolaniu odvolací súd uvádza, že namietané nesprávne právne posúdenie aktívnej legitímácie žalobcu v konaní súdom prvej inštancie nebolo opodstatnené. Vecná legitímácia je stav vyplývajúci z hmotného práva. Súd prvej inštancie správne vzhľadom na spotrebiteľský spor, t.j. spor so slabšou zmluvnou stranou a vznesenú námietku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie, právnickou osobou vystupujúcou na strane žalovaných na ochranu práv spotrebiteľa, skúmal splnenie hmotnoprávnej podmienky na strane žalobcu. Dospel k záveru, že žalobca nie je aktívne legitimovaný z dôvodu, že žalobca nie je subjektom, s ktorým žalovaní uzatvárali zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 19.06.2018. Žalobca je právnym nástupcom veriteľa na základe zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej dňa 13.12.2012 (č.l. 21 spisu). Súd prvej inštancie správne poukázal na ust. § 92 ods.8 Zákona o bankách, vrátane ustanovení týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv § 52 a nasl., vrátane právnej úpravy týkajúcej sa postúpenia pohľadávky vyplývajúcej z ust. § 524 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd nesúhlasí s právnym názorom vysloveným právnym zástupcom žalobcu v podanom odvolaní týkajúcim sa posúdenia zmluvného dojednania medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými k otázke postúpenia pohľadávky. Súd prvej inštancie správne poukázal na to, že zákonné podmienky pre postúpenie pohľadávky v danom prípade naplnené neboli, jasne sú upravené v § 92 ods. 8 Zákona o bankách s tým, že podľa § 53 ods. 4 písm. b) Občianskeho zákonníka za neprijateľné podmienky sa považujú aj také ustanovenia, ktoré dovoľujú dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa. Je nesporné, že k takémuto postupu došlo, lebo došlo k postúpeniu pohľadávky bez súhlasu klienta na subjekt, ktorý nie je bankou a bez predchádzajúcej výzvy na plnenie. Nerešpektovanie zákonných podmienok vyplývajúcich z ust. § 92 ods.

8 vety prvej Zákona o bankách malo za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru môže len veriteľ, lebo predmetom postúpenia nemohli byť pohľadávky pozostávajúce z čiastkových nárokov, ktorých splatnosť ešte nastala. Navyše žalobca nepreukázal, že by bol v čase postúpenia pohľadávky držiteľom bankového povolenia na poskytovanie bankových úverov, a teda ani na ich správu, ktorá je súčasťou bankovej činnosti poskytovania úverov (§ 7 ods. 1 Zákona o bankách).

Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok vo veci samej, vrátane súvisiaceho výroku o nároku na náhradu trov konania žalovaným 1/ a 2/ ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

7. Vo vzťahu k právnickej osobe vystupujúcej v konaní na ochranu práv spotrebiteľa Združeniu na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Námestie legionárov 5, 080 01 Prešov, IČO: 42 176 778 odvolací súd dodáva, že tento subjekt nemožno označiť za osobitný subjekt v zmysle ust. § 95 CSP, lebo združenie do konania vstúpilo za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku v znení platnom do 30.06.2016, a to podaním zo dňa 12.02.2014. Vzhľadom na vznesenú námietku neprípustnosti vstupu bolo o tejto námietke rozhodnuté uznesením č.k. 3C/43/2014-64 zo dňa 14.04.2015, ktoré uznesenie bolo potvrdené uznesením odvolacieho súdu č.k. 17Co/155/2016-125 zo dňa 27.09.2016. Následne v priebehu konania pred súdom prvej inštancie po zmene procesných právnych predpisov, zavedením inštitútu osobitného subjektu ust. § 95 CSP zo strany tejto právnickej osoby ani žalovaných nedošlo k zmene tohto subjektu. Nesprávne označenie však právnickej osoby vystupujúcej na ochranu práv spotrebiteľa, ktorá do konania vstúpila pred 01.07.2016 nemalo za následok nesprávne rozhodnutie vo vzťahu k priznanému nároku na náhradu trov konania. Účinky procesného vstupu do konania za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku v znení platnom a účinnom do 30.06.2016 zostali zachované aj po 01.07.2016, a preto súd prvej inštancie správne konal s týmto subjektom, len ho nesprávne označil. Vzhľadom na viazanosť súdu vyhlásením rozsudku v zmysle ust. § 219 ods. 1 - 4 CSP, odvolací súd potvrdil napadnutý výrok aj vo vzťahu k právnickej osobe vystupujúcej na strane žalovaných na ochranu práv spotrebiteľa ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP, lebo súd prvej inštancie správne o tomto nároku vo vzťahu k tomuto subjektu rozhodol, využijúc zásadu úspechu vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 CSP. Právny zástupca združenia si nárok na náhradu trov konania uplatnil v jeho písomných podaniach.

8. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté v zmysle ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalovaných a Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Námestie legionárov 5, 080 01 Prešov, IČO: 42 176 778 vyplývajúcou z ust. § 255 ods. 1 CSP, ktorí boli v odvolacom konaní úspešní, a preto im vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z obsahu spisu vyplýva, že si nárok na náhradu trov odvolacieho konania neuplatnili, ani im nevznikli, a preto odvolací súd v súlade s článkom 4 ods. 2 v spojení s článkom 17 CSP, t.j. princípom rozumného usporiadania procesných vzťahov a princípom hospodárnosti konania žalovaným 1/ a 2/ a Združeniu na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Prešov nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.